Колись жила Госпоженька старенька,
Багата і скупенька,
Два віки б то, чи що, хотіла жить;
Ввесь день клопочеться і не приляже,
Вночі не переспить.
"Ви б заспокоїлись,— було хто-небудь скаже.-
І докіль турбуватись вам?
Нехай би вже унукам та синам".
Бабусенька була розумниця велика,
Усе було одно твердить:
"Давненько сказано: своя рука владика.
Мене вже, серденько, не вчить".
Були у неї дві Челядки;
Трудненько було жить,
Обридли їм бабусині порядки —
І у неділеньку приходилось робить;
Не те щоб погулять,— нема коли й заснути,
Як добрі люди сплять;
Се б від такої тяжкої покути
Хоч куди видно утікать;
Поляжуть спать — не вспіє сон присниться,
Госпоженька вже й гомонить:
"Вставати час! На світ благословиться!
Вам тільки б спать, а діла не робить".
У хаті півень був, здоровий та горлатий,
Челядкам він спокою не давав,
Раніш усіх заходиться співати,
Неначе панії, він щиро догоджав.
Прийшла Челядкам думка злая,
Щоб ворога де-небудь діть:
Притихне, мов, яга старая,
Пізніше буде їх будить.
"Де півень? Де? — Госпоженька питає.-
Уранці був, недавнечко співав...
Шукайте! Може, він в чужім дворі гуляє!

Догляділи?! Ви й раді, щоб хто вкрав!"
Челядки бігають, неначебто шукають,
Хазяйку, сміючись, вони перекривляють:
"Уранці був! Недавнечко співав!"
А півня й слід пропав.
Не довелось Челядкам довше спати,
Дурна надія — вийшло гірш:
Хазяйка ремствує, щоб часу не втеряти,
Будить їх стала ще раніш.

Старії люди правду кажуть:
Два хитрих мудрого не переважуть.
1890.